

החותם הבישופי

בישוף*
GARLAND F. BYERS, JR., J.D., D.D.‡
בישוף לגויים, בשליחות שליחית

החותם הוא סימנו האישי של הבישוף. הוא מוטבע על מכתביו, על כתביו ועל מסמכיו, והוא עומד בראש שירות הדבר הזה.

חותם משלו שייך מזה זמן רב למשרת הבישוף. מן המאות הראשונות חתמו הנוצרים בטבעות חותם שנשאו סמלים נוצריים; קלמנס מאלכסנדריה, שכתב בערך בשנת 200 לספירה, יעץ למאמינים שחותמיהם יישאו „יונה, או דג, או ספינה השטה ברוח, או נבל ... או עוגן של ספינה" (מתורגם מן האנגלית).[1] עד המאה ה־12 היה זה מנהג מושרש של הבישופים ברחבי הכנסייה לשאת חותם משלהם.[2] חותם כזה מראה בתמונות את הדברים החשובים ביותר לבישוף, ומעלה אותם לזיכרונו לאורך כל שירותו.

כך גם בחותם הזה. לכל רכיב בו יש משמעות אישית לבישוף בקריאתו שלו אל המשיח. יש סיפור מאחוריו; הסיפור הזה אינו מסופר כאן, אך הוא ידוע לבישוף והוא שלו. משמעותו של כל רכיב מוצגת להלן, עם הכתובים שעליהם הוא נשען.

תוכן העניינים

צלב הזהב | קרני האור | כתבי הקודש | הברק | התנין | כדור הארץ | ענני הסערה והמים הסוערים
הצבעים: השדה הכחול ומסגרת הזהב | הכתובת | המוטו

צלב הזהב

במרכז החותם עומד צלבו של ישוע המשיח. שם ניצח את המוות וקנה חיי עולם לכל המאמינים בו. בייסוריו, בצליבתו, במותו ובתחייתו שילם את חוב החטא שהיה חוב לאלוהים מאז נפילת האדם בגן עדן.

> „לכן כאשר על ידי אדם אחד בא החטא לעולם והמות בעקב החטא וכן עבר המות על כל בני אדם מפני אשר כלם חטאו:"
>
> רומיים 5:12

> „ואת חטאתנו הוא נשא בגויתו על העץ: למען נחיה לצדקה מאחר שנפטרנו מן החטאים: אשר בחברתו נרפא לכם"
>
> פטרוס א' 2:24

הצלב הוא אות הניצחון הזה. עליו מחק המשיח „את השטר המעיד בנו בחקתיו אשר היה לנגדנו ... ויפשט את השרים והשליטים ויתנם ביד רמה לראוה בם ויוליכם שולל בנפשו:" (קולסים 2:14–15). הבטחת הצלב היא חיים בלי קץ: „כי ככה אהב האלהים את העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו כי אם יחיה חיי עולמים:" (יוחנן 3:16).

הצלב מכריז גם שהמאמינים בו כבר זכו בניצחון הזה:

> „איה עקצף המות איה שאול בצחונך: ... אבל תודות לאלהים אשר נתן לנו הנצחון על ידי אדנינו ישוע המשיח:"
>
> קורנתיים א' 15:55, 57

הם ימלכו עמו לעולם במלכותו: „אם נסבל גם נמלך אתו" (טימותיוס ב' 2:12), ו„וימלכו עד עולמי עולמים:" (חזון יוחנן 22:5).

הצלב עשוי זהב כדי להראות שהוא מטהר את הנוצרי. דמו של ישוע הוא כאש מצרף: „ודם ישוע המשיח בנו יטהרנו מכל חטא" (יוחנן א' 1:7). כשם שהזהב מזוקק באש, כך הנוצרי מטוהר מכל חטא. על האדון כתוב כי „הוא כאש מצרף ... וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את בני לוי וזקק אתם כזהב וככסף" (מלאכי 3:2–3).

לעתים עומדים הנוצרים מול ניסיונות ותלאות. יש לראות בהם זהב הנבחן באש, כדי שאלה הנשארים נאמנים לצלב ינחלו חיי עולם:

> „אשר בה תגילו אתם המתעצבים עתה מעט לפי הצרך במסת שנות: למען תמצא אמונתכם המזקקה יקרה הרבה מן הזהב האבד הצרוף באש לתהלה ולכבוד ולתפארת בהתגלות ישוע המשיח:"
>
> פטרוס א' 1:6–7

> „כי ידע דרך עמדי בחנני כזהב אצא:"
>
> איוב 23:10

האדון עצמו יועץ: „אני איעצך לפנות מאתי זהב צרוף באש למען תעשיר" (חזון יוחנן 3:18). הוא מבטיח לנאמנים: „היה נאמן עד מות ואתנה לך עטרת החיים" (חזון יוחנן 2:10).

קרני האור

קרני האור הזורחות מאחורי הצלב מסמלות שהצלב הוא אור העולם. האדון אמר: „אני אור העולם כל ההלך אחרי לא יתהלך בחשכה כי אור החיים יהיה לו" (יוחנן 8:12).

הקרניים מסמלות גם שההולכים אחר המשיח הם בני האור. „בעוד לכם האור האמינו באור למען תהיו בני האור" (יוחנן 12:36). „אתם כלכם בני האור ובני היום לא בני הלילה אנחנו ולא בני החשך:" (תסלוניקים א' 5:5). „כי מלפנים הייתם חשך ועתה הנכם אור באדנינו התהלכו נא כבני אור:" (אפסיים 5:8).

על הנוצרים להיות נר לעולם, כל אחד מהם קרן מן האור הזה:

> „אתם אור העולם עיר ישבת על ההר לא תוכל להסתר: גם אין מדליקים נר ושמים אותו תחת האיפה כי אם על המנורה ויאר לכל אנשי הבית: כן יאר אורכם לפני בני האדם למען יראו מעשיכם הטובים ושבחו את אביכים שבשמים:"
>
> מתי 5:14–16

הם עושים זאת בקבלם את נוכחות רוח הקודש ובהניחם לרוח שבתוכם לזרוח החוצה דרך חייהם. אז זורח אור האמת מחייהם, וחייהם נעשים קרבן חי: „ועתה הנני מזהיר אתכם אחי ברחמי אלהים אשר תשימו את גויותיכם קרבן חי וקדוש ונרצה לאלהים והיתה זאת עבודתכם השכלית:" (רומיים 12:1). אז יוכלו אחרים להביט בנוצרים ולראות שהם שונים, „נקיים וטהורים בני אלהים לא מום בם בתוך דור עקש ופתלתל אשר תאירו ביניהם כמאורת בעולם" (פילפיים 2:15). הנוצרים הם אור העולם משום שהם הולכים אחר אור העולם, האיש ישוע עצמו, שהוא המשיח.

כתבי הקודש

כתבי הקודש הם כלל האמונה ומורה דרכה, דבר האלוהים שאין בו טעות:

> „כי כל הכתוב נכתב ברוח אלהים גם מועיל להורת ולהוכיח ולישר וליסר בצדק: למען אשר יהיה איש האלהים תמים ומהיר לכל מעשה טוב:"
>
> טימותיוס ב' 3:16–17

הם ניתנו לנוצרי כדי שישתמש בהם כבחרב, „חרב הרוח שהיא דבר האלהים" (אפסיים 6:17):

> „כי דבר האלהים חי הוא ופעל גבורות וחד מחרב פיפיות ונכנס עד להבדיל בין נפש לרוח ובין הדבקים למוח ובחן מחשבות לבב ומזמותיו:"
>
> עברים 4:12

כך הניף אותה האדון עצמו. כאשר הובל ישוע המדברה „למען ינסהו השטן", השיב על כל ניסיון בדבר הכתוב:

- „הן כתוב לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יי:" (מתי 4:4)
- „ועוד כתוב לא תנסה את יהוה אלהיך:" (מתי 4:7)
- „סור ממני השטן כי כתוב ליהוה אלהיך תשתחוה ואותו לבדו תעבד:" (מתי 4:10)

אז עזב אותו השטן (מתי 4:11).

כתבי הקודש הם אמת המידה שלפיה הנוצרי חי את חייו: „נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי:" (תהלים 119:105); „דברך אמת הוא" (יוחנן 17:17). הם עומדים לעד: „לעולם יהוה דברך נצב בשמים:" (תהלים 119:89); „השמים והארץ יעברו ודברי לא יעברון:" (מתי 24:35).

הם מתעדים לכל הזמנים כיצד יכול המאמין לנחול חיי עולם: „אך אלה נכתבו למען תאמינו כי ישוע הוא המשיח בן אלהים ולמען יהיו לכם המאמינים חיי עולם בשמו:" (יוחנן 20:31). והם מפארים את האלוהים ואת בנו יחידו, אדנינו ומושיענו ישוע המשיח: „דרשו בכתובים אשר תחשבו שיש לכם חיי עולמים בהם והמה המעידים עלי:" (יוחנן 5:39).

הברק

זרמי האור היוצאים מכתבי הקודש ומתפתלים סביב התנין וסביב העולם הם ברקים. הם יוצאים מדבר האלוהים ופוצעים את התנין. דבר האלוהים הוא הכוח העז ביותר ביקום: „הלוא כה דברי כאש נאם יהוה וכפטיש יפצץ סלע:" (ירמיהו

23:29). הכתובים מדברים על ברקי האדון היוצאים נגד אויביו: „וברקים רב ויהמם" (תהלים 18:14); „ברוק ברק ותפיצם שלח חציך ותהמם:" (תהלים 144:6).

כאשר הנוצרי מדבר את דבר האלוהים, הדבר מכאיב לאויב ומכה בו כברק. כאשר שבו השבעים בשמחה על כי „גם השדים נכנעים לנו בשמך", השיב האדון:

> „ראיתי את השטן נפל כברק מן השמים: הנה השלטתי אתכם לדרך על נחשים ועקרבים ועל כל גבורת האיב וכל דבר לא יזיק לכם:"
>
> לוקס 10:18–19

הברק מכה בתנין עצמו, „הנחש הקדמוני אשר נקרא שמו מלשין ושטן המדיח תבל כלה" (חזון יוחנן 12:9), והוא מכה באלה ההולכים אחריו. הוא מכה בתחום הרוחני, „כי לא עם בשר ודם מלחמתנו כי עם שרים ושליטים עם המשלים בחשכת העולם הזה עם הרוחות הרעות אשר במרומים:" (אפסיים 6:12), ובכל העולם, במקום שבו הוא פועל. כך הקדושים „נצחהו למען דם השה ולמען דבר עדותם" (חזון יוחנן 12:11), וכך מובטח לכל מאמין: „התיצבו נגד השטן ויברח מפניכם" (יעקב 4:7).

התנין

התנין מסמל את השטן, שהכתובים קוראים לו פעמים רבות התנין: „ויתפש את התנין את הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן" (חזון יוחנן 20:2).

הוא כרוך סביב העולם משום שהכתובים מתעדים שהוא אלוה העולם הזה: „אלהי העולם הזה עור בהם את דעות הסוררים לבלתי זרח להם נגה בשורת כבוד המשיח אשר הוא צלם האלהים" (קורנתיים ב' 4:4). האדון קרא לו „שר העולם הזה" (יוחנן 12:31), והשליח יוחנן כתב כי „וכל העולם ברע הוא" (יוחנן א' 5:19). הוא מחזיק את העולם הנפול הזה הרבה יותר ממה שהנוצרי יודע או מבין. מאז הנפילה בגן עדן, השפעתו הרעה הגיעה אל כל מה שהנוצרי פוגש יום יום. הוא „שר ממשלת האויר והוא הרוח הפעל כעת בבני המרי" (אפסיים 2:2), ו„מריבכם השטן משוטט כאריה שאג ומבקש את אשר יבלע" (פטרוס א' 5:8).

התנין מזדקף לעבר הצלב כדי להראות את התרסתו הגלויה של השטן כנגד דבר האלוהים. הוא מראה את דחייתו את האלוהים, את משיחו ואת כל הדברים הקדושים, ואת כוונתו הברורה להתנגד לכל מה שהאלוהים הניע מראשית הזמן. מעל לכול, הוא מראה את כוונתו להשמיד את המין האנושי, שנברא בצלם האלוהים ובדמותו: „ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם:" (בראשית 1:27). עליו אמר האדון: „הוא רוצח נפש היה מראש ובאמת לא עמד כי אמת אין בו" (יוחנן 8:44). „ויקצף התנין על האשה וילך לעשות מלחמה עם יתר זרעה השמרים פקודי אלהים ואשר להם עדות ישוע:" (חזון יוחנן 12:17).

הוא ממשיך בהתרסה זו, עם צבאו המורד והאנשים הרעים בעולם ההולכים אחריו, עד אשר יושלך אל אגם האש, יחד עם כל ההולכים אחריו, כפי שמתעד ספר חזון יוחנן:

> „והשטן אשר הדיחם השלך באגם אש וגפרית אשר שם גם החיה ונביא השקר ויסרו יומם ולילה לעולמי עולמים:"
>
> חזון יוחנן 20:10

> „לכו מעלי אתם הארורים אל אש עולם המוכנה לשטן ולמלאכיו:"
>
> מתי 25:41

כדור הארץ

לכדור הארץ יש משמעות משלו, מלבד התנין הכרוך סביבו. הוא הארץ, בריאת האלוהים. כאשר כילה האלוהים את מלאכתו, „וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" (בראשית 1:31).

הארץ ניתנה לאדם בצו אלוהי:

> „ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ:"
>
> בראשית 1:28

> „השמים שמים ליהוה והארץ נתן לבני אדם:"
>
> תהלים 115:16

האדם איבד את השלטון הזה כאשר לא שמע בקול האלוהים בגן עדן ואכל מן הפרי האסור: „ארורה האדמה בעבורך" (בראשית 3:17).

המשיח מצווה על ההולכים אחריו לשמוע בקולו: „אם אהבתם אתי את מצותי תשמרו:" (יוחנן 14:15). הוא שלח את שליחיו אל כל הגויים:

> „לכו ועשו לתלמידים את כל הגוים וטבלתם אתם לשם האב והבן ורוח הקדש: ולמדתם אתם לשמר את כל אשר צויתי אתכם"
>
> מתי 28:19–20

הוא שלח אותם כדי שהעולם הזה ייגאל ויתוקן שוב לפני האלוהים, והאדם ימשול בארץ כפי שהתכוון האלוהים מלכתחילה. כי „הבריאה גם היא תשחרר מעבדות הכליון אל חרות כבוד בני האלהים" (רומיים 8:21).

תפילת האדון מדברת על כך: „תבא מלכותך יעשה רצונך כמו בשמים כן בארץ" (מתי 6:10). במילים אלה מכריז ישוע עצמו שהאלוהים חפץ בארץ מושבת אל הסדר שהתכוון לו מלכתחילה. השבתה פירושה שהמלשין, השטן, הובס בדבר האלוהים ובקרבנו של אדנינו ומושיענו ישוע המשיח. אז „ממלכת העולם היתה לאדיניו ולמשיחו והוא ימלך לעולמי עולמים" (חזון יוחנן 11:15). הגאולים יאמרו: „וימלכו על הארץ" (חזון יוחנן 5:10).

סמל זה שבחותם מזכיר לכל נוצרי את חובתו לגלות את מלכות האלוהים בארץ. ישוע הטיף: „שובו כי הגיעה מלכות השמים" (מתי 4:17), ושלח את תלמידיו לומר: „קרבה ואמרו להם קרבה אליכם מלכות האלהים" (לוקס 10:9). במקום שבו ישוע נוכח, המלכות נוכחת. כך יהיה ביום ניצחונו על התנין, כאשר האדם ימשול שוב בארץ כפי שהתכוון האלוהים מלכתחילה.

ענני הסערה והמים הסוערים

ענני הסערה מייצגים את הרוח, שהיא כאן רוח הקודש. האדון עצמו דימה את הרוח לרוח הנושבת: „הרוח באשר יחפץ שם הוא נשב ואתה תשמע את קולו אך לא תדע מאין בא ואנה הוא הולך כן כל הנולד מן הרוח:" (יוחנן 3:8). בחג השבועות באה הרוח „כקול רוח סערה" (מעשי השליחים 2:2). בראשית, „ורוח אלהים מרחפת על פני המים" (בראשית 1:2).

כאשר הנוצרי משתמש בדבר האלוהים והברק מכה בנחש ובהולכים אחריו ברוח, רוח הקודש נעה כרוח קדושה וכסערה. תנועה זו מרעידה את מימי הארץ עצמם, כי „קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים:" (תהלים 29:3). הארץ כולה מושפעת מאמונת המאמין בדבר האלוהים ומשימושו בו כבחרב. כאשר משתמשים בו כראוי, רוח הקודש נעה בכבוד, בגבורה ובשלטון. כך היה בקהלה הקדומה: „ויהי כאשר התפללו וינע המקום אשר היו נקהלים שם וימלאו כלם רוח הקדש וידברו את דבר האלהים בבטחון לבב:" (מעשי השליחים 4:31).

ענני הסערה והמים הסוערים עונים לנוצרי: לשימושו בדבר האלוהים, ולקריאתו אל רוח הקודש באמונה בישוע המשיח, אדנינו ומושיענו. האדון עצמו „ויגער ברוח ויאמר אל הים הס ודם ותשך הרוח ותהי דממה גדולה", ותלמידיו שאלו: „מי אפוא הוא אשר גם הרוח והים שמעים לו" (מרקוס 4:39, 41). הוא הבטיח את אותה סמכות למאמינים:

> „כי אמן אמר אני לכם כל אשר יאמר אל ההר הזה הנשא והעתק אל תוך הים ואין ספק בלבבו כי אם יאמין כי יהיה כאשר אמר כן גם יהיה לו:"
>
> מרקוס 11:23

לכן, אף שנאמר על העולם שהוא נתון לשליטת המלשין, דבר האלוהים מנצח. הוא נותן לנוצרי סמכות על מה שהאדם מסר לשטן בנפילה בגן עדן. בדבר האלוהים, בדמו היקר ובקרבנו של ישוע המשיח, ובסמכותו, המאמין מושב אל מקומו הראוי. כאשר הוא מדבר את דבר הכתובים האלוהי, הארץ עצמה עונה, ורוח הקודש היא האמצעי לתשובה זו. הרוח נותנת כוח לתפילת הנוצרי: „הרוח הוא מפגיע בעדנו באנחות עמקות מדבר" (רומיים 8:26). הרוח נותנת כוח גם לפקודותיו ברוח, אף על מה שאבד, כה גדול כבודו של ישוע המשיח, אדנינו ומושיענו: „כי תשאלו דבר בשמי אני אעשנו:" (יוחנן 14:14).

הכתובים מתעדים את דברי האדון עצמו: „נתן לי כל שלטן בשמים ובארץ" (מתי 28:18). המאמינים במשיח זוכים לגישה אל הסמכות הזאת בדמו היקר של השה ובאמונתם בו.

הצבעים: השדה הכחול ומסגרת הזהב

השדה הכחול הוא השמים. מראשית נשא האדם את עיניו אל השמים בדברו אל האלוהים: „אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים" (תהלים 123:1). האדון לימד את תלמידיו להתפלל: „אבינו שבשמים יתקדש שמך" (מתי 6:9).

הכחול מייצג את המרומים השמימיים שהנוצרי נכנס אליהם בתפילה ובתחנונים. זהו מקום כסא האלוהים: „כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ הדם רגלי" (ישעיהו 66:1). הכסא הזה סמוי ובלתי ניתן לידיעה לנוצרי, ובכל זאת הוא מביט אליו באמונה דרך המשיח ישוע, „כי באמונה נתהלך ולא בראות עינים:" (קורנתיים ב' 5:7). הוא בא „בבטחון אל כסא החסד לשאת רחמים ולמצא חסד לעזרה בעתה" (עברים 4:16).

„הנסתרת ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם" (דברים 29:29). לאדם ניתנה ידיעה די הצורך כדי להבטיח את ישועתו. היא באה דרך המילה הכתובה של כתבי הקודש, „כתבי הקדש היכלים להחכימך אל הישועה על ידי האמונה במשיח ישוע" (טימותיוס ב' 3:15). היא באה גם דרך ההוראה, הלימוד והדוגמה של אדנינו ומושיענו ישוע המשיח.

כאשר הנוצרי נושא את לבו בתפילה, הוא עולה השמימה, אל הכחול המייצג את המרומים השמימיים: „נשא לבבנו אל כפים אל אל בשמים:" (איכה 3:41). „תכון תפלתי קטרת לפניך משאת כפי מנחת ערב:" (תהלים 141:2). „ויעל עשן הקטרת עם תפלות הקדשים מיד המלאך לפני אלהים:" (חזון יוחנן 8:4).

מסגרת הזהב מדברת על טיהור הנוצרי, כפי שהוצג לעיל תחת צלב הזהב. האמונה בישוע המשיח ובכוח דמו היא אש מצרף המזקקת את האדם, כשם שהזהב מזוקק באש. „והבאתי את השלשית באש וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו" (זכריה 13:9). כאן הזהב מייצג את הנוצרי המזוקק, המאמין ובוטח בכל לבו בישוע המשיח, „מלך המלכים ואדני האדנים" (חזון יוחנן 19:16).

הכתובת

סביב המסגרת סובבת הכתובת „GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS". השם מציין שהחותם הוא של הבישוף עצמו. Episcopus היא המילה הלטינית לבישוף. היא באה מן היוונית episkopos, „משגיח", המילה שבה השתמש פולוס הקדוש כאשר הזהיר את זקני אפסוס:

> „לכן שמרו את נפשותיכם ואת כל העדר אשר הקים אתכם רוח הקדש לפקידים בו לרעות את עדת האלהים אשר קנה לו בדם נפשו:"
>
> מעשי השליחים 20:28

יחד מסמלים השם והתואר שהבישוף נוטל חלק במלחמה הרוחנית המתנהלת יום יום: „כי כלי מלחמתנו אינם של הבשר כי אם חזקים הם לאלהים להרס מבצרים:" (קורנתיים ב' 10:4). הוא חבר בממשלת האלוהים, הוקדש למשרת הבישוף, ונצטווה להשמיע את הלקח האמיתי ולא לשתוק. כי „פקיד העדה צריך להיות איש תם כסכן לאלהים ... ומחזיק בדבר הנאמן כפי ההוראה למען יהיה בכחו להזהיר בלקח הבריא ולהוכיח את המריבים:" (טיטוס 1:7, 9).

השתיקה הייתה נחשבת לחטא: „לכן היודע לעשות הטוב ולא יעשנו והיה בו חטא:" (יעקב 4:17). ה' הזהיר את הצופה הרואה את החרב באה ואינו תוקע בשופר: „ודמו מיד הצפה אדרש" (יחזקאל 33:6). פולוס הקדוש אמר: „ואוי לי אם לא אבשר" (קורנתיים א' 9:16).

הכתובת מזכירה את משל הכיכרות (מתי 25:14–30). אדון מסר את נכסיו לעבדיו לפני נסיעה, ושניים מהם סחרו בהם והכפילו את מה שקיבלו. לכל אחד מהם אמר האדון: „כן העבד הטוב והנאמן כי במעט נאמן היית ועל הרבה אפקידך בוא אל שמחת אדניך" (מתי 25:21). השלישי טמן את כיכרו באדמה, והאדון השיב לו: „העבד הרע והעצל" (מתי 25:26). המשל מזכיר לבישוף את חובתו החגיגית:

- לדבר את בשורת ישוע המשיח כפי שהוא מבין אותה;
- לעמוד על מה שנכון וצודק בעיני האלוהים;
- ולהיות עבד טוב ונאמן של אדנינו ומושיענו ישוע המשיח.

הבישוף אינו יודע מדוע נקרא. הוא יודע רק שנקרא, ועובדה זו לבדה מקנה לו סמכות ואחריות. „לא אתם בחרתם בי כי אם אנכי בחרתי בכם והפקדתי אתכם ללכת ולעשות פרי ופריכם יקום" (יוחנן 15:16). „כי לא ינחם האלהים על מתנותיו ועל קריאתו:" (רומיים 11:29). ממי שניתן לו הרבה, נדרש הרבה: „כי כל איש אשר נתן לו הרבה דרוש ידרש ממנו הרבה" (לוקס 12:48).

הצלבים הקטנים הקבועים ליד שם הבישוף ולצד המילה Episcopus מסמלים שהוא בישוף של הצלב, בישוף בקהלת אדנינו ומושיענו ישוע המשיח. הם מראים כיצד עומדים שמו ומשרתו גם יחד ביחס למשיח. „ואנכי חלילה מהתהלל

זולתי בצלב אדנינו ישוע המשיח אשר בו העולם נצלב לי ואני נצלב לעולם:" (גלטיים 6:14). הבישוף חב נאמנות למשיח, ולאלוהים, מעל לכול. הצלבים מייצגים את הציות הזה, המגיע לאלוהים בלבד:

> „איש כי יחפץ ללכת אחרי יכחש בנפשו ויום יום ישא את צלבו והלך אחרי:"
>
> לוקס 9:23

> „לא יוכל איש לעבד שני אדנים"
>
> מתי 6:24

> „הלא עלינו להקשיב בקול אלהים מהקשיב בקול בני אדם:"
>
> מעשי השליחים 5:29

✠

המוטו

המוטו Euntes in Mundum Universum, „הולכים אל כל העולם", קבוע בזהב החותם. הוא קבוע בזהב משום שהבישוף, שהוקדש כדין, זוקק באש רוח הקודש וקיבל את מסדרי הכהונה הקדושים. מסדרים אלה מטילים עליו עתה אחריות להפצת הבשורה כבדה בהרבה מזו שנשא קודם לכן. אש זו מוצתת מחדש בכל פעולה סקרמנטלית שהוא מבצע. כפי שכתב פולוס הקדוש אל טימותיוס: „שתעורר את מתנת האלהים הנתונה לך בסמיכת ידי" (טימותיוס ב' 1:6).

המילים הן צו השליחים ושל ממשיכיהם, הבישופים. הן מצוותו של המשיח עצמו:

> „לכו אל כל העולם וקראו את הבשורה לכל הבריאה:"
>
> מרקוס 16:15

דבר האלוהים ובשורת ישוע המשיח צריכים להיות מוטפים ונגישים לכל גויי העולם: „ותקרא בשורת המלכות הזאת בתבל כלה לעדות לכל הגוים" (מתי 24:14). זו הסיבה שהבישוף נקרא בישוף לגויים. הצו של המשיח במרקוס 16:15 מחייב כל מי שנקרא לשירותו ללכת אל העולם כולו ולהטיף את הבשורה לכל הבריאה.

בדורות שעברו פירוש הדבר היה נוכחות גופנית: נסיעה, יציאה והפצת דבר האלוהים. בעידן הנוכחי פירושו גם, לגבי הבישוף, כתיבה ופרסום של דבר האלוהים ושל הלקח האמיתי והנגשתם ברשת העולמית, כדי שכל הגויים יקראו בהם אם יבחרו בכך. „כתוב חזון ובאר על הלחות למען ירוץ קורא בו" (חבקוק 2:2). „ואיך ישמעו באין מגיד" (רומיים 10:14).

קבלת דבר האלוהים וישוע המשיח היא בחירה אישית, ואין לכפות אותה על איש. „בחרו לכם היום את מי תעבדון" (יהושע 24:15). „והחפץ יקח מים חיים חנם" (חזון יוחנן 22:17). האדון אומר: „החומס יוסיף לחמס והטמא יוסיף להטמא

והצדיק יוסיף להצדק והקדוש יוסיף להתקדש:" (חזון יוחנן 22:11).

מלאכתו ותפקידו של הבישוף הם להציג את דבר האלוהים ואת בשורת ישוע המשיח לפני מאמינים ושאינם מאמינים כאחד. אצל המאמין, האמונה עשויה להתלקח מחדש, להתחזק ולהתבסס, כפי שציווה האדון על פטרוס: „כאשר תשוב חזק את אחיך" (לוקס 22:32). אצל מי שאינו מאמין, היא עשויה להביאו לאמונה בישוע המשיח, האדון והמלך, „לכן האמונה באה מתוך השמועה והשמועה על ידי דבר אלהים:" (רומיים 10:17).

הערות

1 קלמנס מאלכסנדריה, The Instructor (המחנך), ספר 3, פרק 11.

2 "Encyclopædia Britannica, s.v. „sigillography".

Euntes in Mundum Universum: „לכו אל כל העולם" (מרקוס 16:15, תנ"ך עברי מודרני).

כל ציטוטי הכתובים בעברית בדף זה מובאים ללא שינוי מתוך תנ"ך עברי מודרני (נוסח המסורה של התנ"ך; הברית החדשה בתרגומו של פרנץ דליטש), שהוא נחלת הכלל. מקור: ebible.org/heb. השמטות מסומנות בשלוש נקודות (...).